



Silvia H. Allred

ensimmäinen neuvonantaja
Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Opetuslapsuuden perusolemus

Kun rakkaudesta tulee periaate, joka ohjaa huolenpitoamme muista, heille osoittamastamme palvelusta tulee evankeliumia käytännössä.

Aikojen alusta asti Herra on opettanut, että tullaksemme Hänen kansakseen meillä pitää olla yksi sydän ja yksi mieli.¹ Vapahtaja selitti myös, että kaksi suurta käskyä laissa ovat ”rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydämestäsi, koko sielustasi ja mielestäsi” ja ”rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi”.² Viimeksi, pian kirkon palauttamisen jälkeen, Herra antoi pyhille käskyn ”käydä katsomassa köyhiä ja tarvitsevia ja antaa heille apua”.³

Mikä on yhteinen teema kaikissa näissä käskyissä? Se, että meidän on rakastettava toisiamme ja palveltava toisiamme. Se on itse asiassa opetuslapsuuden perusolemus Jeesuksen Kristuksen tosi kirkossa.

Kun juhlimme kirkon huoltotyöohjelman 75. vuotta, meitä muistutetaan huoltotyön tarkoituksista, jotka ovat auttaa jäseniä auttamaan itseään tulemaan omavaraisiksi, huolehtia köyhistä ja tarvitsevista sekä palvella. Kirkko on järjestänyt voimavaransa avustukseen jäseniä turvaamaan oman, perheensä ja muiden fyysisen, hengellisen, sosiaalisen ja emotionaalisen hyvinvoinnin. Piispan virkaan kuuluu erityinen toimeksianto pitää

huolta köyhistä ja tarvitsevista ja käyttää näitä voimavaroja seurakuntansa jäsenten hyväksi. Pappuskoorunit, Apuyhdistys ja etenkin koti- ja kotikäyntiopettajat auttavat piispaa hänen pyrkimyksissään.

Apuyhdistys on aina ollut huoltotyön ytimessä. Perustaessaan Apuyhdistyksen vuonna 1842 profeetta Joseph Smith sanoi naisille: ”Tämä on parempien päivien alku köyhille ja tarvitseville.”⁴ Hän sanoi sisarille, että yhdistyksen tarkoitus oli ”köyhien, hädänalaisten, leskien ja orpojen auttaminen ja kaikenlainen hyväntahtoinen toiminta. – He – valelevat öljyä ja viiniä ahdingossa olevan haavoitettuun sydämeen, kuivaavat orvon kyyneleet ja ilahduttavat lesken sydäntä.”⁵

Hän sanoi myös, että yhdistys ”voisi innoittaa veljiä hyviin tekoihin köyhien tarpeista huolehtimisessa – etsimään laupeudentyön kohteita ja huolehtimaan heidän tarpeistaan – auttamaan kohentamalla moraalia ja vahvistamalla yhteisön hyveellisyyttä.”⁶

Kirkon miehet ja naiset tekevät nykyään yhdessä työtä tuodakseen apua tarvitseville. Pappudenhaltijat antavat välttämätöntä tukea niille,

jotka tarvitsevat hengellistä opastusta ja apua. Innoitetut kotiopettajat siunaavat ihmisten elämää ja tuovat evankeliumin siunaukset jokaiselle perheyksikölle. Lisäksi he antavat apuaan ja käyttävät kykyjään muilla tavoin kuten auttavat perhettä kodin korjaustöissä tai muutossa tai veljeä kaivatun työpäivän löytämisessä.

Apuyhdistyksen johtajat käyvät kodeissa arvioimassa tarpeita piispan puolesta. Innoitetut kotikäyntiopettajat kaitsevat sisaria ja perheitä ja pitävät heistä huolta. He ovat usein ensimmäisinä auttamassa välittömän tarpeen hetkinä. Apuyhdistyksen sisaret vievät aterioita, tekevät laupeudentyötä ja antavat jatkuvaa tukea koettelemusten aikoina.

Kirkon jäsenet kaikkialla maailmassa ovat riemuinneet aiemmin ja heidän tulisi riemuita nyt tilaisuuksista, joita meillä on palvella muita. Yhteiset pyrkimyksemme tuovat apua niille, jotka ovat köyhiä, nälkäisiä, kärsiviä tai ahdistuneita, ja pelastavat siten sieluja.

Jokaisella piispalla on käytössään Herran varastohuone, joka syntyy silloin, kun uskolliset jäsenet antavat piispalle aikaansa, kykyjään, taitojaan, myötätuntoaan, tavaroitaan ja rahojaan köyhistä huolehtimiseen ja Jumalan valtakunnan rakentamiseen maan päällä.⁷ Me kaikki voimme antaa oman panoksemme Herran varastohuoneeseen, kun maksamme paastouhrimme ja annamme kaikki voimavaramme piispan käyttöön tarvitsevien auttamiseksi.

Huolimatta nopeasti muuttuvasta maailmasta huoltotyön periaatteet eivät ole muuttuneet ajan kuluessa, koska ne ovat jumalallisesti innoitettua, ilmoitettua totuutta. Kun kirkon jäsenet ja heidän perheensä tekevät kaiken voitavansa elättääkseen itsensä eivätkä silti kykene huolehtimaan perustarpeistaan, kirkko on valmiina



auttamaan. Lyhytaikaisista tarpeista huolehditaan heti, ja sitten laaditaan suunnitelma, jolla avunsaajaa autetaan tulemaan omavaraiseksi. Omavaraisuus on kyky huolehtia omista ja perheen hengellisistä ja ajallisista elämän välttämättömyyksistä.

Kun kasvatamme omaa omavaraisuuttamme, me lisäämme kykyämme auttaa ja palvella muita siten kuin Vapahtaja. Me noudatamme Vapahtajan esimerkkiä, kun me palvelemme tarvitsevia, sairaita ja kärsiviä. Kun rakkaudesta tulee periaate, joka ohjaa huolenpitoamme muista, heille osoittamastamme palvelusta tulee evankeliumia käytännössä. Se on evankeliumia parhaimmillaan. Se on puhdasta uskontoa.

Eri tehtävissäni kirkossa olen tuntenut nöyryyttä sen rakkauden ja huolen edessä, jota piispat ja Apuyhdistyksen johtohenkilöt osoittavat laumaansa kohtaan. Kun palvelin vaarnan Apuyhdistyksen johtajana Chilessä 1980-luvun alussa, maa oli syvässä lamassa ja työttömyysaste oli 30 prosenttia.

Näin, kuinka sankarilliset Apuyhdistyksen johtajat ja uskolliset kotikäyntiopettajat kulkivat ympäri tehden hyvää⁸ noissa ankeissa olosuhteissa. He kuvastivat kohtaa Sananl. 31:20: ”Hän avaa kätensä onnettomalle ja antaa apuaan köyhälle.”

Sisaret, joiden perheillä oli hyvin vähän itsellään, auttoivat jatkuvasti niitä, joiden he arvelivat olevan suuremmassa puutteessa. Silloin ymmärsin selkeämmin, mitä Vapahtaja näki, kun Hän julisti kohdassa Luuk. 21:3–4:

”Totisesti: tämä köyhä leski antoi enemmän kuin yksikään toinen.

Kaikki nuo muut antoivat lahjansa liiastaan, mutta hän antoi vähästään, kaiken mitä hän elääkseen tarvitsi.”

Muutama vuosi myöhemmin näin omin silmin samaa vaarnan Apuyhdistyksen johtajana Argentiinassa, kun maata koetteli valtava inflaatio ja sitä seurannut taloudellinen lama, joka vaikutti moniin uskollisiin jäseniimme. Näin samaa myös käydessäni äskettäin Kinshasassa Kongon demokraattisessa tasavallassa, Antananarivossa

Madagaskarilla ja Bulawayossa Zimbabwessa. Seurakuntien jäsenet kaikkialla ja erityisesti Apuyhdistyksen sisaret edelleenkin rakentavat uskoa, vahvistavat yksilöitä ja perheitä ja auttavat tarvitsevia.

On ällistyttävää ajatella, että nöyrä sisar tai veli, jolla on jokin kirkon tehtävä, voi mennä johonkin kotiin, jossa on köyhyyttä, surua, sairautta tai ahdinkoa, ja tuoda rauhaa, apua ja onnea. Olipa seurakunta missä tahansa tai olipa ryhmä kuinka suuri tai pieni tahansa, jokaisella jäsenellä kautta maailman on tilaisuus tähän. Niin tapahtuu joka päivä, ja niin tapahtuu jossakin juuri tällä hetkellä.

Karla on nuori kahden lapsen äiti. Hänen miehensä Brent tekee pitkää päivää, ja edestakaiseen työmatkaan kuluu kaksi tuntia. Pian heidän toisen pienen tyttärensä syntymän jälkeen Karla kertoi seuraavan kokemuksen. ”Päivä sen jälkeen, kun olin saanut kutsun palvella neuvonantajana seurakuntamme Apuyhdistyksessä, tilanne alkoi tuntua melkein ylivoimaiselta.



Kuinka kykenisin mitenkään kantaamaan vastuun auttaa huolehtimaan naisista seurakunnassamme, kun minulla oli jo vaikeuksia täyttää tehtäväni vaimona ja hyvin aktiivisen kaksivuotiaan ja uuden vauvan äitinä? Näitä vatvoessani kaksivuotiaamme sairastui. En oikein tiennyt, mitä tehdä hänen hyväkseen ja kuinka huolehtia samaan aikaan vauvasta. Juuri silloin sisar Wasden, joka on toinen kotikäyntioppettajistani, tuli odottamatta ovelle. Aikuisten lasten äitinä hän tiesi täsmälleen, mitä tehdä auttaakseen. Hän kertoi minulle, mitä minun piti tehdä sillä aikaa kun hän kävi apteekissa hakemassa tarvikkeita. Myöhemmin hän järjesti miehelleni kyydin rautatieasemalta, niin että tämä pääsisi nopeasti kotiin auttamaan minua. Sisar Wasdenin reagointi siihen, minkä uskon olleen Pyhän Hengen kehoitus, sekä hänen halukkuutensa palvella minua olivat juuri se vahvistus, jota tarvitsin Herralta, että Hän auttaisi minua täyttämään uuden tehtäväni.”

Taivaallinen Isä rakastaa meitä ja tuntee ainutlaatuiset olosuhteemme ja kykymme. Vaikka me etsimme Hänen apuaan päivittäin rukoilemalla, Hän vastaa tarpeisiimme yleensä jonkun toisen henkilön välityksellä.⁹

Herra on sanonut: ”Kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos te rakastatte toisianne.”¹⁰

Me ilmaisemme Kristuksen puhdasta rakkautta palvellessamme epäitsekästi. Toistemme auttaminen on pyhittävä kokemus, joka ylentää saajaa ja tekee antajan nöyräksi. Se auttaa meitä tulemaan Kristuksen tosi opetuslapsiksi.

Huoltotyösuunnitelma on aina ollut evankeliumin iankaikkisten periaatteiden käytäntöön soveltamista. Se on todellakin auttamista Herran tavalla. Uudistakoon jokainen meistä halunsa olla osa Herran varastohuonetta muiden siunaukseksi.

Rukoilen, että Herra siunaisi meitä jokaista suuremmilla laupeuden, rakkauden ja myötätunnon tunteilla.

Pyydän hartaasti, että saisimme lisää halua ja kykyä ojentaa kätemme ja auttaa vähempiosaisia, ahdistuneita ja kärsiviä, jotta heidän tarpeisiinsa vastattaisiin, jotta heidän uskonsa vahvistuisi ja heidän sydämensä täytyisi kiitollisuudella ja rakkaudella.

Herra siunatkoon meitä jokaista, kun vaellamme kuuliaisina Hänen käskyilleen, Hänen evankeliumilleen ja Hänen valolleen. Jeesuksen Kristuksen nimessä. ■

VIITTEET

1. Ks. Moos. 7:18.
2. Ks. Matt. 22:36–40.
3. OL 44:6.
4. Joseph Smith, julkaisussa *History of the Church*, osa 4, s. 607.
5. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 472.
6. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 472.
7. Ks. *Huoltotyötä Herran tavalla – yhteenveto johtajan huoltotyöoppaasta*, Kirjanen, 2009, s. 3.
8. Ks. Ap. t. 10:38; UK 13.
9. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 88.
10. Joh. 13:35.